

عنوان مقاله:

آمایش سرزمین راهی به سوی توسعه یافتگی

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی شهرسازی، مدیریت شهری و توسعه پایدار (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

جمال الدین دریاباری - استادیار گروه جغرافیا دانشگاه آزاد اسلامی واحد سمنان

مریم فرح زاد - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد اسلامی واحد سمنان

سمیه محمدی - کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری - آمایش شهری دانشگاه پیام نور تهران جنوب

خلاصه مقاله:

نابودی بسیاری از منابع طبیعی، آلودگی محیط زیست و به خطر افتادن امکان حیات بر روی کره زمین به عنوان یگانه زیستگاه انسان و همچنین ناکارآمدی بسیاری از طرحهای توسعه منطقه ای و شهری که یکی از نتایج اجرای آنها تخریب منابع طبیعی و اثرات زیانبار بر محیط زیست بوده است، جوامع بشری را به سوی طرح توسعه پایدار سوق داده است باتوجه به کارکردهای آمایش سرزمین از جمله هماهنگی بین انسان، فعالیت و عرصه های طبیعی و ساماندهی و نظامبخشی به فضای طبیعی، اجتماعی و اقتصادی در سطح منطقه به نظر میرسد که برای دستیابی به توسعه پایدار که همانا غایت اصلی تمام برنامه ها میباشد، مطالعات آمایش سرزمین سرلوحه تدوین هر برنامه قرار گیرد. هرچند بخشی از این کاستی ها ناشی از شرایط طبیعی کشور است که امکان توسعه و توزیع عادلانه امکانات را در کشور محدود می سازد اما بخش زیادی از آنها را می توان به سیاست ها و برنامه های گذشته و حال وناسازگاری آنها نسبت داد آمایش سرزمین بهترین، ارزان ترین و موثرترین راه جهت انجام توسعه پایدار و حل مشکلاتتخریب محیط زیست، بازدهی اقتصادی و رفاه اجتماعی است. در این مقاله سعی شده ضمن اشاره کلی به سابقه آمایش سرزمین در کشور و ضرورت انجام مطالعات آمایش، جایگاه آمایش سرزمین در نظام برنامه ریزی کشور مورد بحث قرار گرفته و فرایندهای منطقی برنامه ریزی در ارتباط با سطوح مختلف جغرافیایی تحلیل شود. و به این نتیجه رسیده که ما می توانیم با نگاهی علمی و دقیق به مقوله آمایش سرزمین از پرت انرژیهای کشور جلوگیری نماییم.

کلمات کلیدی:

آمایش سرزمین، توسعه پایدار، برنامه ریزی منطقه ای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/360977>

